CONTRA ELS AUGMENTS DE PREUS
Estendre i elevar la lluita obrera

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 391 Barcelona, 4 de juny del 1.974 PREU: 8 ptes.

EDITORIAL

En aquestes darreres setmanes es produeix un notable avanç en la lluita de masses de la classe obrera. Durant els darrers mesos han estat constants les accions (aturs, vagues, treball lent, vaga d'hores extraordinàries, assemblees, recollida de signatures...) Però el fet que no s'havien produït grans accions, puntes espectaculars, havia menat alguns a menysvalorar la situació de lluita, a desconfiar de la capacitat latent en la nostra classe obrera per la realització de grans accions o la de l'avantguarda per impulsar-les i dirigir-les. No analitzar adequadament les coses que passen porta a certa insensibilitat davant de la mar de fons que hi ha entre els treballadors, porta a no entendre les autèntiques possibilitats d'acció a partir de la realitat de malestar, de descontentament, de lluites aparentment

(passa a pàg.2)

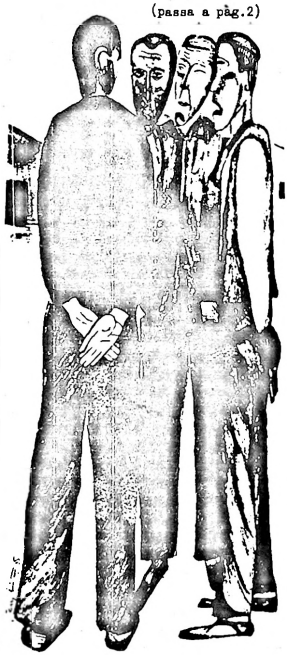

(Reproducció d'un gravat de la revista "CAN ORLÀGH")

Assemblea de Catalunya

CAP A UNA DESCENTRALITZACIÓ

La Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha celebrat la seva 10ª reunió en uns moments particularment propicis per a les forces democràtiques.

Com indica el comunicat, la Comissió Permanent "ha recollit amb atenció i entusiasme les informacions que donen constància dels avenços democràtics del poble de Portugal en el procés de liquidació del salazarisme i del colonialisme. Per això saluda el poble germà, l'exemple del qual esdevé un ajut inestimable a les nostres lluites, i demana un esforç per assolir una major relació de l'Assemblea de Catalunya amb el poble português."

"La Comissió Permanent - segueix el comunicat - ratifica un cop més que l'única sortida de la situació actual és la ruptura democràtica enfront de qualsevol pretensió evolucionista i entén que qualsevol obertura atorgada és una obertura aconseguida per les pressions populars i que ha de ser utilitzada per continuar la lluita en condicions més favorables".

Cap a la II sessió plenària

Les condicions, segons la Permanent, aconsellen intensificar la preparació de la IIa sessió plenària de l'Assemblea.

Amb aquesta finalitat, la Permanent recomana tres línies generals d'actuació:

"1. Descentralització geogràfica i sectorial de l'Assemblea de Catalunya de manera que aquesta s'obri a les iniciatives de la base. Aquesta descentralització haurà de facilitar un lligam més estret amb les masses i permetrà accions obertes, vinculades a problemes concrets.

"2. Al mateix temps, perfeccionament de les estructures de coordinació amb la constitució de noves assemblees comarcals, intercomarcals, sectorials o intersectorials, amb el reforçament de l'organicitat del Secretariat de la Comissió Permanent i de la representativitat de la mateixa, i amb la creació de totes les Comissions de treball que siguin necessàries.

"3. Inserir les lluites i les reivindicacions sectorials o parcials en la lluita general per la consecució de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya sense treure-les del marc que els és propi, i servir-se'n com a mitjà per a estendre l'acció unitària convergent".

(Passa a pàg. 2)

Per augments immediats de salaris!

EDITORIAL (continuació)

petites, porta inconscientment a una renúncia de la funció de direcció. Per tal de no insistir en la realitat del combat de classe els darrers mesos recomanem l'examen detallat dels materials que publiquen les Comissions Obreres, particularment el butlletí setmanal "LUCHAS OBRERAS".

Són un índex de la situació en ascens de la lluita obrera les importants accions de vaga d'aquests dies a ELSA,AFA, LETONA, SOLVAY, BETTOR; les assemblees i accions a les empreses, les assemblees i concentracions al sindicat entorn als convenis provincials del METALL, de la FUSTA, de la CONFECCIÓ; la tensió generalitzada a tot el TÈXTIL (particularment al RAM DE L'AIGUA), als TRANSPORTS (autobusos, taxistes, autobusos de La Florida, "coreans", metro,Renfe), a la BANCA.

D'altra banda, aquesta agudització de la lluita es produeix a tot Espanya: AUTHI, LA CAMOCHA, TRANSPORTS de Las Palmas, METALL a Euskadi i Pamplona, indústries de la carn de Pamplona, Banca a Sant Sebastià i Navarra, els carters madrilenys... La situació de lluita es reflecteix també a les cada cop més freqüents preses de posició dels buròcrates de la CNS en denúncia de la congelació de salaris, o bé quan exigeixen la "legalització del dret de vaga" (com ha fet suara la UTT de Las Palmas), o les reiterades declaracions del ministre de "relacions sindicals", el Sordo, sobre "el període constituent" dels "sindicats" espanyols en el qual, segons ell, ens trobem.

En realitat tot plegat és el resultat d'una mateixa situació de fons que empeny: la crisi política del moment i, com a element més immediat, la crítica situació -aparentment sense sortida- de l'economia espanyola, la confusió que existeix en els medis econòmics del país, la inflació galopant, l'ENCARIMENT, mentre que els bancs i les grans empreses continuen a acumular beneficis per milions.

Es repeteixen xifres i tants per cent sobre els augments de preus, que ens recorden cada dia la brutal realitat de la terrible pressió que, sobre les espatlles de la classe obrera, de tot el poble, representa la inflació, Els percentatges oficials ja no són capaços d'amagar la realitat. Encara més, aquestes dades oficials acaben de subratllar-la. En els 4 primers mesos d'enguany l'índex oficial d'encariment és del 5'32, davant del 3'19 de l'any passat. És a dir que la tendència dels preus enguany és a pujar a DOBLE VELOCITAT que l'any passat (que no fou precisament un any fàcil!). D'altra banda, els preus a l'engròs encara han pujat més: el 6'63 només en els 3 primers mesos, la qual cosa augura, efectivament, que la tendència alcista continuarà empenyent. I tot plegat sense haver arribat encara al segon semestre, que és quan el fenomen de la inflació s'accelera cada any!

Davant d'aquesta realitat les periòdiques decisions solemnes del consell de ministres sobre noves mesures de "control" de preus semblen ja més aviat una burla o un insult als treballadors. Una autèntica provocació al poble. D'altra banda, és el mateix govern qui les vulnera el primer, com acaba de succeir amb l'augment del 8% de Renfe, que repercuteix inevitablement (i multiplicat) sobre la resta dels preus. O el que ja s'ha anunciat del tabac, que és un atac molt directe a l'economia dels treballadors.

Per això cal intensificar el plantejament de PLATAFORMES REIVINDICATIVES actualitzades a tot arreu. I saber-hi situar en primer pla les necessàries exigències obreres davant dels augments de preus: augments immediats de salaris, revisions periòdiques de salaris, doble escala mòbil segons l'encariment i la productivitat, comissions de control de preus per part dels treballadors... La qüestió de l'ENCARIMENT és la que permet d'arribar més lluny en el més audaç plantejament públic, legal, de les reivindicacions obreres, la que permet d'empènyer els mateixos verticalistes a COMPLIR llurs afirmacions públiques. També facilita avançar en la tendència que ja s'ha posat de manifest a les últimes lluites: una millor i més àmplia utilització de les possibilitats legals. En això, però, queda encara molt de camí per fer.

En el marc de les actuals lluites reivindicatives, amb el problema dels preus com a teló de fons, ha anat brollant la idea d'avançar en una gran ofensiva de masses contra l'encariment, una ofensiva general i convergent de tota la població, una ofensiva en la qual, no cal dir-ho, la classe obrera ha de jugar un paper dirigent. A diverses assemblees obreres s'ha plantejat la necessitat d'avançar en la coordinació oberta, pública, fins i tot legal, en una àmplia coordinació de masses al voltant de la lluita contra l'ENCARIMENT, En aquest mateix sentit es situa la campanya ja engegada a diversos barris amb plantejaments que van més enllà de la denúncia dels augments de preus i que apunten cap a formes d'ORGANITZACIÓ DE MASSES del control dels preus. Per això poden ésser una base de mobilització als barris i també a les fàbriques.

Per avançar en aquest camí a través de totes les lluites, de la seva extensió, cal impulsar molt més l'àmplia discussió de masses. Cal crear, desenvolupar, múltiples centres de discussió i decisió. Cal impulsar la capacitat d'iniciativa i concreció de les masses.

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

(ve de la pàg.1)

5 objectius immediats

La Permanent proposa d'intensificar la mobilització i la lluita al voltant dels cinc objectius següents:

"a) Per l'Amnistia General de tots els presos polítics, exiliats i represaliats; contra l'actual sistema penitenciari inhumà i repressiu; contra la pena de mort; per la dissolució de la Brigada Político-social; per la consecució de la immediata llibertat de Lluís Mª Xirinacs.

"b) Pel reconeixement del dret a l'ús oficial del català i per l'aplicació pràctica immediata d'aquest dret.

"c) Contra la corrupció i per una Administració democràtica i autònoma.

"d) Contra l'alça abusiva dels preus i l'encariment del cost de la vida.

"e) Per la millora de les condicions d'estudi, contra la selectivitat, en el camí de la consecució d'un ensenyament al servei del poble".

La importància d'aquesta 10ª reunió de la Permanent consisteix en obrir una nova etapa en l'actuació de l'Assemblea de Catalunya. Una vegada afermit el ressò nacional que té l'Assemblea - mostrat amb la reacció davant la detenció dels 113 -, convé ara una plasmació local, comarcal, intercomarcal i sectorial dels objectius unitaris, que permeti un arrelament més en profunditat al si del poble de Catalunya. Aquest és el fi de la descentralització propugnada.

El comunicat, per últim, obre la perspectiva d'"accions generals conjuntes amb grans possibilitats de coordinació quan l'amplària del moviment en plantegi la necessitat".

Finalment, "la Comissió Permanent insisteix en la necessitat d'emmarcar tot el treball polític, organitzatiu i de lluita en la perspectiva de la preparació de la II sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya dins la base d'acord que representen els quatre punts programàtics de la mateixa Assemblea".

Recordem els 4 punts: AMNISTIA,LLIBERTATS, RESTABLIMENT PROVISIONAL DE L'ESTATUT DE 1932 i COORDINACIÓ EN LA LLUITA DE TOTS ELS POBLES PENINSULARS.

El Pla Comarcal i la defensa dels interessos col·lectius

L'aprovació inicial del Pla General d'Ordenació Urbana i Territorial de la Comarca de Barcelona -que comprèn 27 municipis- i la seva sortida a informació pública el darrer 30 d'abril, han obert una de les polèmiques més reveladores dels interessos en joc en el procés urbanitzador al país.

La manca absoluta de control per part dels Ajuntaments i dels organismes responsables sobre el creixement urbanístic de la Comarca ha permès, en els darrers 20 anys, el desencadenament d'un procés creixent d'especulacions, fonamentades essencialment en l'escassesa de sòl i d'allotjaments, que han proporcionat als grups immobiliaris i bancaris fabulosos beneficis. Les transgressions del Pla de 1.953 -encara vigent- i les contínues re qualificacions del sòl han portat a una deterioració creixent de les condicions de vida (especialment en els barris més populars) i a l'acumulació d'impressionants dèficits d'equipaments (escoles, hospitals, zones esportives...) i espais verds.

La revisió del Pla del 53 s'inicià el 1.963 i fou acabada el 1.971. Durant tres anys el Projecte ha trobat el veto dels especuladors locals -amb en Porcioles com a màxim representant- i la complaença d'un règim que, basat en la corrupció, no ha pensat ni de lluny en posar fi al procés especulatiu en marxa.

Només avui, en una situació política extraordinàriament inestable, on les contradiccions dins el mateix règim esclaten cada dia amb més força, quan certs sectors de l'oligarquia prenen consciència que és l'última oportunitat de canviar quelcom perquè res no canviï, troba l'oportunitat de veure la llum un pla que, sense sortir del marc capitalista, intenta respondre al mateix temps a l'increment de les lluites populars a les barriades i municipis de la Comarca i a l'imperativa necessitat de garantir el desenvolupament econòmic i assegurar a llarg terme la rendabilitat de les inversions privades. Es vol racionalitzar l'ocupació del territori assegurant una forta activitat industrial, estructurant la mobilitat urbana mitjançant una xarxa viària fonamentada en el transport privat, reduint densitats i intentant de recuperar terrenys per a dotacions i equipaments.

La resposta dels sectors que veuen amenaçades operacions de milers de milions no s'ha fet esperar: pressions polítiques i amenaces físiques directes, crítiques a través d'alguns ajuntaments, prohibició als periodistes d'alguns diaris d'analitzar objectivament el Pla..., fins a l'utilització demagògica de l'amenaça d'un important atur obrer (quan el darrer mes abans de l'aprovació s'han concedit a la Comarca llicències de construcció per valor de 18.000 milions de pessetes, i podem imaginar de quins terrenys deuen ser).

Davant d'aquestes pugnes entre diferents sectors de la burgesia, que intentaran ser solucionades en detriment dels interessos col.lectius -tot fent desaparèixer els aspectes del Pla més favorables per a les classes populars- cal una àmplia mobilització a tots els barris i municipis de la Comarca, que sàpiga aprofitar la sensibilització general que el Pla produeix, per:

- plantejar totes les reivindicacions pendents, en defensa dels terrenys previstos per dotacions dins del Pla, tot concretant quins són els més urgents i exigint-ne d'altres;
- conseguir la defensa col.lectiva de qualsevol afectat per expropiació, i exigir per endavant l'allotjament dels afectats en la mateixa zona, en condicions similars i amb lloguers no superiors al 10% del sou mensual;
- denunciar l'intent de fer pagar les operacions previstes als veïns, a través de contribucions especials, i explicar que cal una reforma fiscal que gravi directament els monopolis i les rendes més altes i una efectiva descentralització administrativa que doti econòmicament l'Administració local;
- discutir i plantejar tots aquells aspectes -concrets o generals- que vagin en el camí de la defensa dels interessos populars.

I perquè tot el que s'ha dit sigui possible ens cal examinar com treballem i avançar fomentant la discussió i la decisió de masses mitjançant reunions d'afectats i ASSEMBLEES DE VEINS, estendre el prestigi i reforçar les organitzacions democràtiques de masses (associacions de veïns, centres socials...) amb nous socis, crear-ne de noves i denunciar les traves que es posen a les que estan demanades, trobar formes obertes de coordinació entre barris d'un mateix sector, imposar, en definitiva, la legalitat democràtica de masses.

Això cal fer-ho tot desenvolupant la imaginació i buscant noves formes d'acció, com ho feren els veïns de Santa Coloma de Gramenet que celebraren el Dijous Gras ocupant els terrenys de la Motocross o com ho fan els de Sant Andreu, que tenen prevista una gran xocolatada amb col.locació de la primera pedra d'una escola que no es construeix als terrenys de la Pegaso.

La mobilització ja ha començat. Es realitzen ASSEMBLEES multitudinàries: 900 i 1.500 persones a Sants, 500 a Sarrià, 400 al Poble Sec, a 9 Barris, a l'Hospitalet... Cal estendre-la i generalitzar-la més enllà del terme d'informació pública. Recordem que després de la informació general els Ajuntaments disposaran encara d'un mes i mig per fer les impugnacions oficials. Cal obligar-los a fer-se ressò dels interessos populars i exigir que facin públiques les impugnacions abans de presentar-les.

Però com a comunistes, no estaríem a l'alçada del que la situació política exigeix si entorn de les discussions sobre el Pla Comarcal no sabéssim recollir i plantejar obertament allò que avui és ja una exigència de masses:la llibertat, la democràcia.

Quan el "Govern Arias" es veu forçat a plantejar una tímida obertura amb el Projecte de Llei de Bases de Règim Local -i tot sembla indicar que les Corts franquistes s'hi oposaran-, és la nostra tasca essencial EXPLICAR QUE LA PARTICIPACIÓ EN L'ELABORACIÓ, GESTIÓ I CONTROL DELS PLANS URBANÍSTICS NOMÉS POT PASSAR PER UNA DEMOCRATITZACIÓ A FONS DE L'ADMINISTRACIÓ LOCAL QUE ASSEGURI LA GESTIÓ I EL CONTROL DEMOCRÀTIC DE LA CIUTAT, DE LA VILA, DE LA COMARCA, i que això significa en primer lloc l'elecció directa i per sufragi universal de regidors i alcaldes sobre la lliure presentació de candidats.

F. Seguí.

EL CAMP, PROBLEMA POLÍTIC

Les greus dificultats de l'agricultura només poden solucionar-se d'una manera : amb CANVIS.

Per aconseguir aquests canvis només hi ha un camí: la lluita

La situació del camp es fa cada cop més crítica, esdevé insuportable per als camperols. El problema pren major entitat a cada moment i només es podrà resoldre si s'arbitren solucions polítiques. La qüestió ha arribat al Consell de Ministres. L'enfrontament públic entre el ministre d'Agricultura i els camperols ha saltat a la premsa. La "Hermandad Nacional de Labradores y Ganaderos" , com les rates que fugen d'un vaixell que s'enfonsa, s'ha adonat del malestar regnant al camp i ha acordat d'interpel.lar el ministre per tal que "defineixi les línies d'actuació capaces d'allunyar el col.lapse agrari actual".

Als greus problemes existents s'hi ha afegit l'enfonsament de les patates primerenques que s'han arribat a cotitzar a tres pessetes el quilo. Al Baix Ebre les carxofes es paguen a cinc rals el quilo. El porc en canal, que es cotitzava fa un any a 85 pessetes el quilo, es pagava a 70 i els darrers dies ha perdut 8 pessetes. Els frigorífics lleidatans són curulla de pomes. El vi es ven a meitat de preu. I així successivament. L'embrolla d'intermediaris monopolistes, la indústria dels aliments, de les conserves, els escorxadors i els envasadors no paren d'elevar els preus al consumidor.

Mentrestant han pujat astronòmicament els preus dels adobs, maquinària, gasoil, etc. El pagès es demana: Perquè baixen els preus al camperol i pugen sense parar els dels articles que empra en la producció agrària?

Com a conseqüència d'aquesta situació la producció agropecuària no rendeix. Per això hom ha sacrificat milers de vaques de llet i de truges-mare, s'han tancat nombroses granges avícoles, hom ha arrencat milers d'olivares, de taronges,bananers, etc. Han fugit els joves. Hom abandona explotacions i pobles. La davallada de certes produccions pot ser inquietant i causar greus perjudicis al país. El beneficiari en pot ser, al capdavall, el capitalisme monopolista que té a les seves mans els resorts més importants de la comercialització i de la industrialització dels productes que dóna el camp i es podria fer amo de les explotacions a preu de saldo.

Els homes de la terra cada dia prenen més consciència de la seva situació. En aquest darrer període s'han celebrat a Lleida, Tarragona, Girona, Granollers, Amposta, Guisona, Calaf, etc., importants assemblees i col.loquis a les "Hermandades", COSA, cooperatives, grups sindicals de colonització, de joves, on hom ha abordat amb cruesa els apressants problemes que aclaparen la gent del camp. També ha estat notable el despertar dels homes del camp de la Conca del Duero i de Burgos. Destaca l'acord de l'assemblea general de la COSA de Ciudad Real, amb assistència de més de mil camperols, i la de la Comissió Permanent de la Unió d'Empresaris Agrícoles d'Espanya, on es demana la dimissió d'Allende García-Baxter i d'en Mombiedro.

Han tingut un fort ressò les paraules del camperol Antonio Ortiz, de Villanueva de la Fuente, a l'assemblea de Ciudad Real, que va dir: "Hom abusa, hom abusa de l'agricultura perquè som patriotes i no anem a la vaga. S'atura la pesca, perquè els pugen el gas-oil, i hom els subvenciona el gas-oil. I a nosaltres ens l'apugen i encara ens posen la taxa al nostre blat. No hi veig més que una solució: anar també nosaltres a la vaga, no sembrar. I aquests senyors del Ministeri d'Agricultura, que són tan llestos, que vinguin i prenguin càrrec de l'agricultura, a veure què fan ells".

Aquests mots reflecteixen un estat d'ànim que es generalitza: la necessitat de canvi que li cal al camp per tal de poder sobreviure. Els homes de la terra se sensibilitzen a pas de gegant. Senten que ha arribat el moment de plantejar més obertament els problemes i llurs solucions, de coordinar-se entre ells per defensar-les amb unitat i fermesa i ferles triomfar. Però calen més energia i decisió, perquè sense això no es plasmaran en realitats els acords que es prenguin. Sembla que marxem cap a un període d'enviliment dels preus, sobretot dels articles perible. Cal preparar-se seriosament per tal d'impedir que això passi. Cal preveure la possibilitat d'accions generalitzades, tan àmplies com si gui possible, acordades pels propis pagesos. Avui això és possible.

PORTUGAL EN BREU

Divendres 24 de maig va tenir lloc, al Palau dels Esports de Lisboa, un míting grandiós organitzat pel Partit Comunista Português. Hi varen assistir milers i milers de persones. L'estadi estava adornat amb profusió de banderes roges i grans pancartes on es llegia: FORCES ARMADES + POBLE = PORTUGAL LLIURE.

A l'entrada del míting, llargues cues davant de les taules on s'omplien els butlletins d'adhesió al Partit Comunista.

Des del 25 d'abril, dia de l'enderrocament de la dictadura d'en Caetano, fins el 24 de maig, han ingressat al Partit 100,000 nous militants.

L'ovació més vibrant va ésser per als soldats, fusellers de marina i militars que, vestits amb llurs uniformes i sense armes, varen assistir al míting.

Un altre míting, encara més nombrós i entusiasta si pot ser, va tenir lloc a Oporto, organitzat també pel Partit Comunista Português.

LA PARTICIPACIÓ COMUNISTA AL GOVERN

D'unes declaracions d'Alvaro Cunhal, Secretari General del Partit Comunista Português:

"La participació dels comunistes al Govern Provisional ha estat determinada per la preocupació fonamental de contribuir a consolidar i desenvolupar les llibertats democràtiques, barrar el pas a la contrarevolució, posar fi a la guerra colonial, realitzar eleccions lliures per a l'Assemblea Constituent."

"En la situació actual, el programa del Govern Provisional és obligatoriament limitat i el seu marge d'iniciativa i decisions bastant estret. Les opinions no són pas totes idèntiques al Govern sobre un nombre de problemes polítics molt importants, com és ara la guerra colonial. Els comunistes estimen, però, que el Govern Provisional pot estar en condicions d'adoptar, d'acord amb els moviments d'alliberament, iniciatives que menin a posar fi a la guerra i permetin una solució política."

"Nosaltres no podem pas permetre que els grans grups monopolistes tractin,

PORTUGAL EN BREU

amb les armes econòmiques, de destruir altre cop les llibertats. Si fos necessari caldria adoptar decisions enèrgiques. Aquells qui, per mitjà del xantatge i el sabotatge econòmic, tinguin intenció de provocar un retorn al passat feixista, de barrar al nostre poble el camí pacífic, lliure i democràtic del seu esdevenidor, cal que sàpiguen que trobaran una rèplica popular vigorosa".

EL 25 D'ABRIL NO FOU UN "PUTSCH"

En referir-se al moviment que va enderrocar la dictadura d'en Caetano, en Cunhal diu: "El moviment del 25 d'abril no pot ser comparat, en cap cas, amb un "putsch" militar. Es tracta d'un moviment de pregones arrels populars que han expressat les aspiracions fonamentals del poble. La seva realització és la conseqüència de contradiccions internes molt agudes en l'aparell de la dictadura i d'una oposició de les masses populars particularment vigorosa".

LA SITUACIÓ SOCIAL

Respecte de la complexa situació social diu: "El nivell de vida del treballador português és el més baix d'Europa. La reivindicació de viure millor és perfectament legítima i cal donar-li suport. Han estat assolits drets importants: dret de vaga, de reunions, de llibertat sindical, etc. Aquests drets han de tenir una aplicació concreta. Presenciem maniobres d'una part de la patronal. A la brutal explotació succeeixen bruscament les "estranyes setmanes de felicitat". Hom concedeix avantatges que, de vegades, no són reivindicats per certes categories de treballadors, amb l'objectiu evident de crear dificultats i serioses pertorbacions en d'altres sectors."

"Hom pot comprendre les manifestacions d'impaciència, però allò que importa ara és concentrar tots els esforços per tal de consolidar les aspiracions democràtiques. En les circumstàncies presents, donar prova de domini i de sang freda és la primera de les qualitats revolucionàries."

LA LLEI DE RÈGIM LOCAL
No al perfeccionament del sistema feixista: Democràcia!

El discurs d'en García Hernàndez davant del "Consejo Nacional del Movimiento" confirma que, com vàrem dir al seu moment des de TREBALL, l'"oberturisme" promès per l'Arias Navarro en el seu discurs del 12 de febrer no tendeix a acabar amb les formes feixistes de poder, sinó a "perfeccionar-les".

El Projecte de Llei de Bases de Règim Local, presentat pel primer vicepresident del govern el passat 24 de maig davant de la mal anomenada "Cambra de les idees", conté canvis positius, entre els quals cal destacar l'"elecció" de tots els regidors pels veïns més grans de 21 anys, l'elecció dels alcaldes pels regidors -tret de Madrid i Barcelona- i la separació de l'Alcaldia i la "Jefatura Local del Movimiento".

Semblants canvis resten, però, buits de significació i reduïts a mers gestos demagògics -de cessió aparent a l'exigència general d'una autèntica obertura- en no anar acompanyats de la institucionalització de les llibertats polítiques i de la reforma de l'actual sistema feixista de designació de candidats, que el nou Projecte manté en peu. Si aquest projecte arribés a esdevenir Llei i a aplicar-se, els veïns de més de 21 anys inscrits al cens electoral podrien votar, però no pas elegir, ja que els candidats serien proposats pels tres terços orgànics, el familiar, el corporatiu i el sindical.

El nou sistema podria resultar fins i tot més regressiu que l'actual pel que fa a la presentació de candidats del terç familiar, que fóra un mecanisme similar al dels altres dos terços, estrictament corporativista.

Si només hi ha candidats feixistes, o designats per la burocràcia feixista, quina importància té que el vot s'estengui a tots els veïns de més de 21 anys o que l'alcalde sigui elegit pels regidors?

Per si això no fos prou, el Projecte reserva al govern la facultat de veto als alcaldes que serien "elegits" pels regidors i al Cap de l'Estat el privilegi de designar els alcaldes de Madrid i Barcelona, les dues ciutats amb més gran nombre d'habitants i un major pes polític a la vida del país.

El nou Projecte constitueix en realitat una enganyifa, un recurs per parlar, perquè sembli que es mou quelcom sense que no res canviï.

D'altra banda les objeccions que al "Consejo Nacional" van oposar al projecte en Fernández Miranda, en López Rodó i altres notoris ultres, com també la diatriba engegada des de fora per Blas Piñar contra l'"oberturisme" promès per l'Arias Navarro en el seu discurs del 12 de febrer, indiquen que ni un projecte tan anodí com aquest té possibilitats d'obrir-se pas. Un despatx de Madrid publicat al DIARIO DE BARCELONA del 26 de maig diu: "En determinats medis no deixa de tenir-se la sospita que el plantejament fet ahir del projecte de Llei caigui per terra a les Corts, víctima d'una visió immobilista de la Llei Orgànica".

Aquest temor és compartit per d'altres comentaristes, que recorden com van morir abans de néixer, durant els darrers anys, altres projectes pretesament "oberturistes".

L'actual "classe política" no promourà ni consentirà voluntàriament cap obertura veritable, perquè sap que tindria com a conseqüència la fi dels seus privilegis i del seu monopoli del poder. Portugal ha mostrat -com escriu a "GENTLEMAN" el fins ahir evolucionista Ignacio Camuñas- "que no hi ha evolució sense una certa ruptura".

Cap llei sortida del govern i de les Corts actuals no establirà un sistema democràtic d'elecció dels ajuntaments. La democràcia municipal només es pot donar com a part d'un tot. L'elecció democràtica d'alcaldes i regidors és inseparable de l'elecció democràtica del Parlament i de l'existència prèvia de les llibertats d'associació, reunió, paraula i premsa.

L'anunci del lliurament a les Corts del Projecte de Llei de Bases de Règim Local ha de servir precisament per denunciar les seves característiques feixistes, per organitzar la protesta pública contra el propòsit governamental de fer de Barcelona una excepció en la norma relativa a la designació d'alcalde, per promoure una gran campanya pels drets i llibertats democràtics.

La premsa diària ha publicat ja algunes opinions en aquesta direcció. Això pot ser i ha de ser el començament de la resposta popular oberta, de masses, que avui es pot donar i cal donar des dels centres de treball i d'estudi, des de les Associacions de Veïns i des de tota mena d'entitats legals al Projecte de Llei de Bases de Règim Local.

VIDA DEL PARTIT

Campanya d'ajut a TREBALL i a la premsa i propaganda del Partit

JA TENIM ELS 3 MILIONS!

...però la campanya continua fins al 23 de juliol.

Els hem aconseguit amb les entrades del mes d'abril, 3 mesos abans de la data fixada, el 23 de juliol, aniversari de la fundació del Partit.

Aquest és un èxit de tots els militants, simpatitzants i amics del P.S.U. de C. que amb les seves generoses aportacions han permès la realització dels objectius fixats al principi de la Campanya.

La situació política, però, des del començament de la Campanya ençà, ha sofert sensibles modificacions. La gran batalla d'idees en curs ens obliga a donar-nos de més possibilitats d'incidència. Hem de fer front alhora a la inflació que ha multiplicat els preus del paper, tinta, transports, etc...

La Campanya continua, donos, amb més energia i entusiasme, si cal.

De cara a la celebració de la Festa del P.S.U.C., desplegueu imaginació i iniciativa!

Donem al Partit nous mitjans de continuar amb força el seu combat per la llibertat i la democràcia!

ENDAVANT

CAP A NOUS ÈXITS!

Llista nº 8

Comarca 20, 3.209 ptes; Comarca 30, 13.593 ptes; Comarca 40, 2.071 ptes; Grup Bolívar, 23.557 ptes; C.E. 345 ptes.

Total: 42.775 ptes.

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA: 2.000 ptes.- BARCELONES: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 6 sectors), 256.700 ptes; L'Hospitalet de Llobregat, 5.775 ptes; Badalona, 9.075 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.921 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (2 lliur.), 10.640 ptes; Terrassa (2 lliur.), 7.967 ptes; Cerdanyola-Ripollet, 4.272 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: 1.050 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Prat de Llobregat (2 lliur.), 6.012 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei (2 lliur.), 13.917 ptes; ANOIA: Igualada, 573 ptes.- OSONA: Torelló, 1.300 ptes.- LA SELVA-BAIX TORDERA: 1.046 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 810 ptes.- BAIX EBRE-MONTSIÀ: Tortosa, 2.420 ptes.- MARESME: Mataró (2 lliur.), 9.340 ptes.- CEL.LULA DEMOCRÀCIA: 4.950 ptes. (4 aport.)

Total: 339.768 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: Una amiga de la Mercè, 25.000 ptes; un artista català, 20.000 ptes; T.P. 20.000 ptes; P.i C., 2.000 ptes; M.i MT. 1.000 ptes; un grup d'enginyers, 3.000 ptes; Albert Salou, 500 ptes; Montserrat i família (4 aport.), 2.000 ptes; amic Naoe, 5.000 ptes; 23 aportacions, 8.954 ptes.

Total: 87.454 ptes.

Total de la llista nº 8: 469.997 ptes.
Suma anterior..... 2,580.816 ptes.
Suma i segueix..... 3.050.813 ptes.

RECTIFICACIÓ: La quantitat de 1.080 ptes. que a la llista nº 6 donàvem com lliurada per la Comarca 41 cal atribuir-la a la Comarca 39.

AJUT ALS PRESOS

Badalona, 200 ptes; Sant Adrià de Besòs, 120 ptes; Sabadell, 250 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei, 4.232 ptes; Mataró, 800 ptes.

NOTA: A petició dels interessats, comuniquem que el grup Nati de l'Hospitalet de Llobregat ajuda mensualment la família d'un pres amb la quantitat de 2.500 ptes.

Sants:

Una reacció popular al Pla Comarcal

El Centre Social de la barriada barcelonina de Sants ha reaccionat de manera immediata i exemplar davant del Pla Comarcal. Ha obert una exposició del Pla, amb un servei d'informació i assessorament al públic, i ha editat un full on figura un mapa de les afectacions del districte VII (Sants, Hostafrancs i la Bordeta) i algunes orientacions de com reaccionar.

El full, primerament, destaca els dos trets essencials del Pla: "La proposta de moltes zones destinades a zones verdes i equipaments. La gran quantitat de cases afectades d'expropiació".

A continuació denuncia: "Que els veïns dels barris no han participat en la seva elaboració. Que no hi ha mecanismes de control dels veïns sobre l'aplicació del Pla. Que no hi ha garanties que els espais verds i equipaments esdevinguin realitat. Que es preveuen afectacions sense tenir previstes les noves vivendes".

Finalment defineix una línia d'actuació per als veïns, que és una línia independent de les masses populars - basada en les seves necessitats -, però que sap, a la vegada, prendre suport en els aspectes positius del pla i definir unes línies reivindicatives que desenrotllen aquests aspectes positius: "Necessitem espais verds i equipaments: concretem les necessitats i reivindiquem la seva solució. Evitem que cap veí no quedi sense vivenda a causa de les expropiacions".

ESPORT i PROTESTA

En un exemple d'imaginació creadora, uns joves de Sants van organitzar el diumenge 26 de maig un festival esportiu-protestatari amb proves atlètiques a les quals van participar més de 300 joves de 7 a 14 anys. Les competicions van tenir lloc pels estrets carrers a l'entorn de la plaça de Can Mantega, denunciant així de manera ben gràfica l'escandalosa insuficiència d'instal.lacions esportives al barri, que sucumbeix als negocis i l'especulació. Els joves de Sants reclamen zones poliesportives, una piscina pública, una biblioteca municipal i un camp de futbol.

Un gran plebiscit per l'amnistia i les llibertats

Un camí obert a tothom per exigir públicament l'amnistia i els drets democràtics

El Secretariat de "Justícia i Pau" de l'arxidiòcesi de Barcelona ha pres la iniciativa de promoure una gran campanya de recollida de firmes per demanar al Cardenal President de la Conferència Episcopal de l'Estat espanyol que formuli la petició d'amnistia.

El text del document, que reproduïm en aquesta mateixa plana, constitueix pel seu contingut i per la seva forma oberta, pública, legal, una aportació importantíssima a la reconciliació dels espanyols, a l'exigència de canvis democràtics que Catalunya i els pobles d'Espanya necessiten i desitgen.

En el document no sols es fa la demanda d'amnistia per als presos, exiliats i sancionats per motius polítics o d'objecció de consciència, primera condició de tot canvi veritable, premissa per a la cancel.lació de la guerra civil que la dictadura persisteix a perpetuar, sinó que es planteja a més a més l'exigència del reconeixement jurídic dels drets humans de reunió, associació i expressió, i el respecte als drets de les minories èt niques que hi ha al nostre país.

Aquesta valuosa iniciativa convergeix així de manera clara amb el programa de l'Assemblea de Catalunya i s'insceriu en la lluita per l'alternativa democràtica enfront de la dictadura.

Coincidim plenament amb l'apreciació del Secretariat de "Justícia i Pau" quant a la conveniència que a cada zona sigui unificada l'acció de grups de caràcter pluralista per recollir firmes, on siguin representats els sectors més diversos que estiguin disposats a participar en una tasca tan important.

El caràcter legal, públic, d'aquesta campanya ofereix la possibilitat de fer-hi participar tots els sectors polítics i socials, tot el poble.

A cada fàbrica i lloc de treball, als barris casa per casa, a les Associacions de Veïns, centres socials, culturals i esportius, a les parròquies, a la Universitat, als centres d'estudi, als Col.legis professionals, a tot arreu, cal recollir dotzenes de milers, centenars de mils de signatures que expressin la voluntat popular a favor de l'amnistia i les llibertats democràtiques i nacionals.

Els comunistes fem nostra aquesta campanya i, al costat dels catòlics i de tots els que vulguin participar-hi, ens esforçarem amb estusiasme per convertir-la en un plebiscit massiu.

AL PRESIDENTE DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL DE LAS DIOCESIS DEL ESTADO ESPAÑOL

Respetado señor Cardenal:

Los que suscribimos esta carta somos conscientes de que la auténtica reconciliación humana, que la Iglesia propugna como uno de los aspectos esenciales de este Año Santo, exige una superación de las causas de división y enfrentamiento entre los hombres, sean cuales sean sus opiniones y creencias. Por ello, anhelamos vivamente que, por mediación de V. Emmis. como Presidente de la Conferencia Episcopal, se obtenga del Jefe del Estado una amnistía general para los exiliados y los presos o sancionados por hechos de intencionalidad política o de objeción de conciencia. - Añadiendose a ello la necesidad de conseguir "un efectivo reconocimiento jurídico - de los derechos humanos de reunión, asociación y expresión, así como los de las minorías existentes en nuestro país", según las orientaciones del pensamiento cristiano y los textos jurídicos internacionales suscritos por el Gobierno español.

Anticipadamente le agradecemos, señor Cardenal, la generosa acogida que sabemos tendrá este escrito y el apoyo que prestará a esta petición.

SECRETARIAT JUSTITIA ET PAX ARXIDIOCESI DE BARCELONA

.....	Nombre	Nombre .....
FIRMA	FIRMA	FIRMA
	D.N.I.	D.N.I.

Lluís Mª Xirinacs «fill del poble»

Aquesta dies s'ha produït un esdeveniment important a Barcelona: el lliurament del premi "Memorial Joan XXIII", que atorga el moviment catòlic internacional PAX CHRISTI, al valent lluitador català per la pau Lluís Maria Xirinacs.

Van assistir a l'acte l'abat de Montserrat Cassià Just, el vicari pastoral de Barcelona Joan Carrera, Frederic Roda i d'altres personalitats catòliques, entre les quals figurava el bisbe d'Ivrea i president nacional de "Pax Christi" d'Itàlia, Bettazzi.

En Xirinacs no va poder recollir personalment el premi perquè es troba - una vegada més! - empresonat. La dictadura franquista no perdona a en Xirinacs - un dels 113 portaestendards de l'Assemblea de Catalunya - el seu combat incessant per la pau, la llibertat i la dignitat humanes.

La mare d'en Xirinacs, que recollí el premi, va llegir un missatge que el seu fill va fer arribar a l'acte des del seu captiveri, en el qual proclama amb noble orgull:

"Jo sóc un fill del poble
triat avui pel poble per sostenir alta la combatent
senyera de la Pau..."

albora que conjura tothom al compromís en defensa de la PAU i de l'HOME.

Els comunistes catalans ens afegim de tot cor a aquest homenatge merescut i ens solidaritzem plenament amb en Lluís Mª Xirinacs.

Selectivitat des de les primeres lletres

Tal com ho han denunciat amb vigor els universitaris i batxillers les darreres setmanes - i en particular amb la jornada del dia 9 de maig -, la barrera selectiva que separa el batxillerat dels estudis superiors és greu i injusta.

Però aquesta barrera no ha de fer oblidar d'altres barreres existents a nivells inferiors del sistema educatiu,que en realitat són molt més greus perquè afecten directament la massa dels treballadors i les capes més desfavorides de la població, i constitueixen un autèntic mecanisme de segregació social que impedeix a aquestes capes aconseguir els títols acadèmics que donen accés als privilegis (en un sistema on els estudis són degradats a instrument per a l'"ascensió" social).

Si un noi o noia arriba als 14 anys havent assistit a l'escola durant els 8 anys d'ensenyament obligatori, amb bones notes tots els anys, rebrà el títol de graduat escolar, amb el qual podrà accedir al batxillerat.

Si el noi o noia no obté bones notes en un curs determinat, és obligat tanmateix a passar al curs següent: segons la nova llei, no es repeteix curs. Els nens amb dificultats (que gairebé mai no es deuen a incapacitats intel.lectuals congènites sinó a múltiples factors derivats del medi ambient) passen a l'altre curs amb insuficiències que arrossegaran fins al final dels estudis. La Llei preveu cursets de recuperació per als nens amb dificultats, però aquests cursets són del tot inexistents. El nen que arriba al final de l'EGB als 14 anys, en tals condicions, rebrà només el certificat d'escolaritat, que no li permetrà l'accés al batxillerat sinó només a la Formació Professional.

Ara bé, això no és tot: si un noi arriba als 14 anys sense tenir 8 cursos d'escolaritat, no rebrà ni un certificat ni l'altre. La gravetat de la situació és enorme. Efectivament, un o altre certificat és exigit no sols per anar a la Formació Professional, sinó fins i tot per accedir a qualsevol lloc de treball. De Sabadell tenim notícia d'algun cas en què alguna empresa s'ha negat a admetre xicots de 14 anys perquè no tenien cap certificat escolar.

Quan hom pensa que a tot Espanya hi ha un milió de nens sense escolaritzar (molts d'ells a les zones suburbials de Catalunya) - és a dir aproximadament un de cada 5 o 6! -, s'adona de la magnitud del problema: són criatures que arribaran als 14 anys no sols amb fortes deficiències formatives, sinó també sense haver cursat els 8 cursos i sense dret,per tant, a cap títol.

Si la doble titulació és ja selectiva i injusta, aquest fet ho és encara més. Accentuarà les discriminacions, mantin-

drà sectors importants de la classe obrera i de la pagesia pobra en una indigència i precarietat encara més grans. Alimentarà un exèrcit de reserva de mà d'obra infraqualificada que donarà més marge de maniobra a la patronal... si no ho impedim!

La imatge de la selectivitat no seria completa si no inclogués la preescolar, que desvetlla les primeres aptituds del nen. La immensa majoria de treballadors no hi poden enviar els seus fills, que patiran in això una primera discriminació, agreujada per la manca d'estímuls culturals pròpia del seu medi ambient.

Hi ha encara molts treballadors que no s'adonen prou bé dels perjudicis que causa als seus fills l'actual sistema educatiu classista i discriminatori. Però també és veritat que la consciència dels problemes ha fet grans progressos, com en són testimoni les mobilitzacions cada dia més intenses a les barriades entorn de les qüestions escolars. Cal multiplicar les explicacions de cara a tothom, perquè tothom comprengui i s'alci com un sol home contra la política educativa del franquisme. Els mestres de Terrassa han editat un full on expliquen detalladament els problemes de l'EGB; es multipliquen les reunions i assemblees de pares i professors. Aquest és el camí.

En concret, cal destacar objectius immediats per organitzar la lluita i frenar els intents del règim: No al pas automàtic d'un nivell al següent! Cursos de recuperació efectius! Igualtat de titulació al final de l'Ensenyança General Bàsica! Més escoles!

Els milions municipals

L'alcalde de Barcelona Masó, amb el seu estil franc i directe (après dels seus amics ianquis), ha dit als barcelonins: "Amics meus, teniu un deute de 43.000 milions de ptes.!" Barcelonins, ja ho sabeu: si no en teníeu prou amb les contribucions que us aclaparen, ara heu de comptar-ne 20.000 ptes. més per cap.

En Masó va pensar que amb un cop d'efecte - dir aquesta "veritat" que ningú no deia - es guanyaria una certa indulgència i prendria les distàncies respecte a la corrupció porciolesca. Llàstima que sigui una "veritat" parcial, que deixa en l'obscuritat la part més interessant: QUINS SÓN ELS ORÍGENS D'AQUEST DEUTE? QUI EN SÓN ELS CAUSANTS?

En Masó probablement va acceptar l'alcaldia amb el compromís de "no remenar la merda" de l'administració anterior. Però els barcelonesos no quedaran satisfets mentre no hi hagi COMPTES BEN CLARS!

Un llibre de l'ex-candidat a regidor municipal Moreno, que ataca fortament en Porcioles, ha estat retirat de les llibreries. El règim vol tapar tanta brutícia.Però la veu del poble comença a reaccionar i a demanar comptes i responsabilitats (fins i tot la veu d'en Tarragona). Aquest és el camí.

La "franquesa" d'en Masó no és convincent. El no vol passar per gàngster de la "banda Porcioles". Molt bé. Però ha escollit el trist paper d'encobridor (els alts càrrecs franquistes es paguen d'alguna manera!). No pot merèixer confiança.

S'INTENSIFICA LA LLUITA OBRERA

La lluita obrera ha assolit darrerament un nivell extraordinari, paral.lel a un enduriment de la patronal: atur a ESTRUCH (tèxtil, Sabadell);vaga i desallotjament dels 350 obrers de SOLVAY (Martorell);atur de 600 obrers a BETTOR DUAL (Mollet), amb 160 acomiadaments. Acomiadament de tots els repartidors de LETONA (140);aturs a AFA. Al Baix Llobregat, arran de l'acomiadament de 700 treballadors d'ELSA, han parat el dia 30 uns 8.000 obrers de 14 fàbriques de Cornellà en solidaritat. L'1 de juny es reunien a la CNS de Barcelona 900 del Metall en suport a la plataforma dels treballadors del ram.